

Regressie-ervaring sluit aan op oude Vikinglegende

De zeevaarder en de wondersteen

Karin maakt een afspraak met reïncarnatietherapeute Marianne Notschaele. Ze kreeg een spirituele was-tekening cadeau van een paranormaal begaafde vriendin, maar de betekenis ervan is nog niet helemaal duidelijk. Er zou een verwijzing in zitten naar een vorig leven. Is dat zo?

TEKST: MARIANNE NOTSCHAELE-DEN BOER

Paranormaalgevoelige personen die zich goed afstemmen op iemands energieveld/aura kunnen informatie ‘opvangen’ over de persoon in kwestie. Daarbij gaat het meestal om flarden informatie, indrukken, losse beelden. Soms om woorden, geluiden, geuren of smaken. Niet altijd is onmiddellijk duidelijk wat de door bijvoorbeeld helderzien of helderweten verkregen informatie betekent. Om de hele puzzel, spirituele boodschap of indrukken die een vorig leven kunnen betreffen te begrijpen, is in veel gevallen aanvullend denk- en therapiewerk nodig.

De tekening

Voor haar 40e verjaardag ontving Karin een origineel cadeau, een spirituele *encaustic* tekening. De tekening van bijenwas werd gemaakt door een paranormaal begaafde vriendin. Karin zit tegenover me in de praktijk en vertelt: “Ik ken M. al jaren, ze is een goede vriendin van me én medium. Vaak heeft ze het als medium bij het rechte eind. Ik vond het bijzonder om van haar zo’n speciaal op mij afgestemde was-tekening met spirituele boodschap te krijgen.” Het medium had intuïtief verschillende kleuren bijenwas gekozen, verwarmd, gemengd en daarna met een mini-strijkijzer op karton in laagjes uitgesmeerd. Met een ijzeren pennetje bracht ze enkele verduidelijkingen aan in ‘wat ze had gezien’: een zeilboot, onderwaterdieren in zee en een hand die een kleine steen vasthield. Tijdens het aanbrengen van de was op de tekening verslikte M. zich in een slok thee, met een hoestbui tot gevolg. Karin: “Omdat M. niets toevallig vindt, zei ze dat ik misschien in een vorig leven verdronken was. Ze gaf me het advies, dat ik me hier maar eens op moest concentreren om te kijken of ik zelf iets kon ontdekken. Ze wil me niets opdringen, maar haar opmerking houdt me wel bezig.” Karin pakt de was-tekening uit een plastic draagtas en vraagt: “Welke betekenis haal jij hieruit?”

De wereld op z’n kop

De waslaag is een blauwgroen geheel met in het midden een zeilbootje op een hoge golf. Aan de onderzijde van de

afbeelding op het karton bevindt zich een blauwe lucht met groene bergen, aan de bovenzijde zeegroen water en hoge golven. De wereld op zijn kop. Lucht hoort bovenaan te zitten, water beneden. In het midden vliegen vogels. Als ik aandachtig kijk, ‘hoor’ ik de woorden *zeeman*, *Viking*, *verdronken* in mijn hoofd en zie ik beelden van een jongen die van een scheepsdek afglijdt. Hij tuimelt van een grote platte boot af, zo’n Vikingboot, plat en breed, met roeiers en een groot zeil. Een levenloos lichaam zinkt de diepte in. Het water is grijsgroen, ijskoud. Zijn dit beelden uit een vorig leven van Karin of is ‘de omgekeerde wereld’ in was symbolisch te interpreteren? Ik vraag haar: “In hoeverre staat jouw wereld op dit moment op z’n kop?” Karin fronst haar wenkbrauwen en antwoordt: “Nou ja, ik baal van alle lockdowns en coronamaatregelen. Voor iedereen staat de wereld op z’n kop. Ik zou heel graag willen reizen, maar dat is lastig. Je kunt nergens heen zonder gezondheidstest. Ik ben verkouden en mijn oren zitten dicht, alsof ik onder water heb gedoken. Het kan best, dat dit met een verdrinking in een vorig leven te maken heeft. Maar hoe of wat dan?”

We besluiten via tekenen met de niet-dominante hand meer gegevens te achterhalen. Door deze methode te gebruiken wordt de hersenhelft geactiveerd die verbonden is met onbewuste (ziels)herinneringen. Ik vraag Karin of ze de boot, die op de was-tekening staat, wil natekenen op een blanco papier. “Schrijf daar eens boven: ‘Ik verdrink.’” Prompt krijgt ze een hoestbui en lacht: “Als je nog eens wat weet. Ik stikte bijna.” “Wat was je eerste gedachte bij het hoesten?” “Dat ik zeewater proefde. Ik kreeg het benauwd.” “Neem dat benauwde gevoel eens mee naar een andere tijd en plaats, een leven dat van jou is geweest. Wat hoort er bij de zeilboot, kun je dat tekenen?”

‘Donkere wolken hebben zich samengepakt boven de boot, die een speelbal van de golven is geworden’

Storm op zee

Karin tekent een golvende zee en zegt: “Ik zie geen land, alleen de boot. Heel veel water. En een man. Hij is ouder en groter dan ik. Hij heeft een doorzichtige steen in zijn hand, een rechthoekig kristal. Alles beweegt onder mijn voeten, het water is wild. Ik kijk de man aan, val om. Onze boot staat bijna haaks op een hoge golf. Ik kan me nergens aan vasthouden en kukel zo de zee in.” Ze vult de tekening aan: “Ik lig in het water en ga kopje onder. Zeewater komt over me heen. Ik was een jongen die op het schip werkte.” “Wat hoorde je, vlak voordat je in het water viel?” “Donderend geraas van golven, het fluiten van de

wind, én ik hoorde die man schreeuwen: *Het lukt niet, het lukt niet!* “Hoe klonk zijn geroep?” “Wanhopig en boos. De doorzichtige steen die hij in zijn hand had, werkte niet meer. Ik weet niet waar hij gebleven is, hij zal ook wel in het water zijn terechtgekomen.”

Karin tekent, ik stel vragen. Dé manier om haar aandacht vast te houden. Ze zit in een oud verhaal, herinneringen aan een vorig leven, een leven dat eindigde door verdrinking. Al pratend en tekenend komt er vaart in de gebeurtenissen. Het waait hard. De grote platte zeilboot gaat heen en weer op de hoge golven van de zee. De wind giert en huilt. Storm! Donkere wolken hebben zich samengepakt boven de boot, die een speelbal van de golven is geworden. Karin: “Ons schip is te klein op dit grote water. Het stormt en we zijn de weg kwijt, we zijn te ver van land vandaan.” “Hoe ziet jullie schip eruit?” “Plat, breed. Van hout gemaakt. Overdwars een groot doek. Zo’n boot met aan de voorkant een grote houten punt in de vorm van monster. Dat houten beest zou de zee kalm moeten houden en andere zeevaarders moeten afschrikken, maar dat helpt niet meer. De zeegod is woest op ons.”

Botenbouwers op het land

Terug naar een eerder moment in dat leven, ‘toen alles nog goed en veilig was’. Karin tekent op een ander papier vel bomen, bossen, heuvels. Beboost land in de buurt van fjorden. Een gebied dat overeenkomsten vertoont met het noorden van het tegenwoordige Scandinavië. Karin: “Het is lang geleden gebeurd. Ik ben een jongen. Mijn vader bouwt houten boten voor op zee. Met andere mannen; botenbouwers! Ze doen maanden over één schip, maar die is dan ook prachtig! Ik ben trots op wat hij maakt.” Hoe interessant de jongen de zeewaardige zeil- en roeiboten ook vindt, hij wil geen botenbouwer worden. Hij verlangt naar avonturen óp het water. Weg van het koude land, de weidse zee op. “Ik wil weg van de bossen die me benauwen. Ik wil naar het open water, op reis. Meehelpen op een schip.” Als de jongen een jaar of twaalf is, is er een nieuw groot, houten zeilschip gereed dat op een dag het ruime sop kiest. Met hem aan boord. Hij is zo blij, eindelijk mag hij mee op avontuur, mee met de zeemannen! Zijn eerste verre reis naar onbekende oorden. Aan winterse kou is hij gewend. Hij droomt van nieuwe landen waar het misschien wel warm is. Uit dankbaarheid dat hij op reis mag, brengt hij een extra offer aan de god die over alle wateren heerst, en vraagt meteen om bescherming. De zee geeft en neemt... niet alle zeevaarders komen terug van hun ontdekkingstreken. Ondanks dat hij in bonthuid gekleed is op koud weer, valt de striemende ijzige wind tegen. Op het water ziet de jongen af en toe ijsschotsen drijven. Het is op

‘De jongen tuimelt van de boot af, zo de ijskoude, grijsgroene diepte in’

open zee kouder dan hij verwachtte. In de lucht vliegen andere en grotere vogels dan hij op land gewend was. Hij ziet ijsbergen in de verte. De brede platte boot ligt stabiel op het water, ze gaan goed vooruit op de snelheid van de wind. De bemanning bestaat uit achttien personen. Ze zijn op elkaar aangewezen. Taken zoals roeien en het zeil hijsen, worden gelijkmatig verdeeld naar kennis en leeftijd. De jongen pakt alle klussen aan die hem worden opgedragen. Hij moet nog veel leren. Karin: “De baas over het schip is een norse man, maar ik krijg kansen en ben gelukkig. Ze leggen me zelfs uit hoe de navigatie werkt. Overdag varen we op de stand van de zon. Als de zon er niet is, gebruiken we de wondersteen. In de nacht volgen we maan en sterren. We zoeken nieuw land.”

Schipbreuk

Na een maand varen blijft zonlicht uit. De dagen zijn koud, grijs en bewolkt. De route van het schip wordt bepaald door de stuurman, aan de hand van zijn magische stenen. Hij heeft er drie en is er zuinig op. Karin: “De speciale doorzichtige stenen zijn als bevroren water, je kunt er doorheen kijken. Ze mogen niet in aanraking komen met zeewater, anders worden ze dof en verliezen ze hun kracht.” Na ieder gebruik bergt de stuurman de stenen voorzichtig op in een zakje van dierenhuid. Het zakje zit vast aan een leren riem die hij om zijn middel draagt. Karin: “Als hij zo’n steen boven zijn hoofd houdt en er op een aparte manier mee beweegt, weet hij precies waar de zon is gebleven, ook al is de hemel grijsbewolkt of de zon net ondergegaan.” Op het tekenvel is de lucht en de zee intussen één grijsgekleurde massa. Het stormt! Niet langer de wondersteen, maar de hoge golven bepalen de richting waarin de boot zich voortbeweegt. De ijskoude wind huilt. De zeegod Njord is oppermachtig. Karin: “Ons schip is te klein voor deze grote zee! We hadden nooit zo ver van land moeten gaan. De stuurman schreeuwt ‘dat het hem niet lukt’. Hij gaat tekeer over de stenen die hij in zijn hand heeft. Ze zijn waarloos geworden nu de god van de storm sterker is.” Het schip breekt op de wilde golven. De jongen probeert een stuk hout te grijpen om zich aan vast te klampen, tevergeefs. Hij ademt geen lucht meer in, maar hapt zeewater binnen. Zijn longen protesteren, hij hoest en kokhalst, krijgt nóg meer water binnen. Door kou bevangen zakt zijn lichaam de grijsgroene diepte in, richting zeebodem. Op een ander papier tekent Karin een sprookjesachtige onderwaterwereld. “Hier heeft zijn geest gedwaald, op de bodem van de zee. Het duurde lang voordat hij doorhad dat hij was gestorven. Eigenlijk begrijp ik het nú pas.”

Reisbeperkingen als trigger

Dankzij de *encaustic* tekening ging Karin op spirituele ontdekkingstocht. Haar vriendin had gelijk: een ervaring in een vorig leven - waarin een zeilboot, verdrinking en de hand met stenen centraal stonden - was emotioneel nog niet verwerkt. Toen M. zich op Karin concentreerde, sprongen juist deze losse beelden er voor haar uit. En bij het vormgeven van een onderwaterwereld in de waslaag, ver-

‘De wondersteen was in staat de positie van de zon weer te geven, zelfs nadat deze al was ondergegaan’

slikte M. zich spontaan in haar thee. Karin hoestte bij het tekenen van de hoge watergolven, ze ‘proefde’ zeewater. Ze was verkouden, haar longen deden pijn, haar oren zaten potdicht ‘alsof ze onder water zat’. Eén van de laatste dingen die de Vikingjongen lichamelijk voelde tijdens zijn verdrinking, was het zeewater in zijn longen en de druk op zijn oren. Karins wereld stond figuurlijk op z’n kop vanwege reisbeperkingen in de Covid-19-lockdownperiode. Ze wilde graag het vliegtuig pakken om ‘over zee’ naar New York te vliegen, maar dat lukte niet. Net als de jongen die ze ooit was, kreeg ze het benauwd van het opgesloten gevoel niet te kunnen reizen. Nadat de Vikingjongen op zijn eerste grote zeereis al schipbreuk leed en in het koude water terecht kwam, zag hij nauwelijks verschil tussen grijsgroen water en donkergrijze lucht. Hij ging telkens kopje onder. Hoe moest hij ademhalen? Dat hij verdrong, had hij niet door. Zijn ziel bleef hangen op de bodem van de zee. Sommige cadeautjes zorgen ervoor dat je verder kunt in het huidige leven. Karin hoefde niet per se iets te doen met de was-tekening, maar de boodschap die haar mediamieke vriendin eraan meegaf zette haar wel aan het denken. Een oud trauma drong zich op, om het alsnog af te kunnen ronden.

© Tekst: Marianne Notschaele-den Boer, RHA Publishing, WWW.VORIGELEVENS.NL

Vikinglegende

Ik had een laatste vraag voor Karin: “Heb jij iets met kristallen?” “Nee, dat zijn van die ondingen. Ik heb er weleens eentje gekocht aan een ketting, om mee te pendelen. Ik kan er niets mee, dat lukte niet.” “Weet je nog wat je zei over die stuurman. Het lukte hem niet om met zijn doorzichtige wondersteen de route van het schip te bepalen. De schuld daarvan gaf hij aan het kristal. Het stormde hevig, het schip ging heen en weer op de hoge golven. In zulke weersomstandigheden zou het voor iedereen onmogelijk zijn geweest om te navigeren. De schipbreuk vond lang geleden plaats, dat leven is voorbij. Als je nu met een kristal aan een ketting beweegt, of pendelt, is dat iets anders.”

Ik geloof niet in toeval, en kon Karin uitleggen hoe het met de wondersteen zat. Uit interesse voor archeologie kwam ik een keer een artikel tegen in een blad over ‘kristallen’ die Vikingen zouden hebben gebruikt in de zeevaart. Dit sloot aan op deze regressie-ervaring. Er is zelfs een Vikinglegende over ‘een gloeiende zonnesteen’: een steen van een doorzichtige kristalsoort die de positie van de zon aan kan geven als de steen op een speciale manier in de lucht wordt gehouden, zelfs op een bewolkte dag. Het gaat om IJslandspaat, een transparante vorm van calciet. Zeevaarders in noordelijke wateren bij de poolcirkel zouden dit kristal hebben gebruikt om op zee te navigeren. Deze ‘zonnesteen’ was in staat de positie van de zon weer te geven, zelfs nadat de zon al was ondergegaan, door middel van polarisatie van het licht aan de hemel. Mooi toch, om dankzij een regressie-ervaring te ontdekken dat zulke kristallen inderdaad door zeevaarders werden gebruikt... •